

Αλλ' αὗτη δὲν ἡτο ἡ αὐτὴ φωνή. Ἡνοιξα τοὺς ὄφθαλμούς. Οἱ πλιοὶ ἔλαμπεν ἡ δὲ προσηκής μορφὴ τῆς ζενόδοχου ἔκλινεν ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς μου.

— Εἰσθε καλλίτερον τώρα, δὲν εῖσθε καλλίτερον; — πρώτησιν.

Δέν ἤδυγάμην νὰ ὁμιλήσω καὶ ἥπφορυν ἐάν ἐκεῖνο, ὅπερ εἶδον, ἡτο πραγματικὸν ἡ ἀπόκοινη ὄντειρον. Ἀνεγγνώρισα τὸν ιατρὸν, ὃς ἔξηταζε τὸν σφυγμὸν μου, εἰς τὰς ἐρωτήσεις ὅμως αὐτοῦ δὲν εἶχον οὔτε δυνάμεις, ἀλλ' οὐδὲ διάθεσιν ν' ἀποκριθῶ ἀλλ' ἡ αἰσθησις τῆς ἐπανερχομένης ζωῆς οὐ δὲν μόνον ἀνώδυνος, ἀλλὰ μᾶλλον καὶ εὐχάριστος. Μετὰ δὲ ταῦτα ἐπῆλθε μοι ἀμυδρά τις ἀνάμνησις τῶν συμβεβηκότων τῆς νυκτός.

— Ποῦ εἰν' ὁ ἀδάμας; ήρωτησα.

— Θὰ σᾶς ἔχαθη, φοβοῦμαι κυρία, εἶπεν ἡ ζενόδοχος. «Αἰσθάνεσθε ἀρκετὰ καλὰ ἔμετην ἵνα εἴπητε εἰς ὅμας τί τὸ προσενήσαν τὴν ἀδυναμίαν ταῦτα; κατὰ πρώτον ἐφοβήθημεν μή ἡτο θάνατος».

— Οὐδὲν γνωρίζω — οὐδὲν ἐνθυμούμαι, εἰμὴ ὅτι αἱ αἰσθήσεις μου βαθμηδὸν κατενικῶντο ὑπὸ δυσαρέστου τινὸς ἀκαθυμιάσεως. Ἀλλὰ ποὺ εὑρίσκονται ἐκεῖνοι οἱ Bullell καὶ ὁ Δομπινύ;» «Ἀπῆλθον, κυρία· ἔλαθον τηλεγράφημα τὴν νύκτα, ὑποχρεώσαν κύτους ν' ἀγαχωρήσωσιν ἀμέσως — μᾶλις εἰχον καιρὸν ἵνα προφύσσωσι τὸν νυκτερινὸν σιδηρόδρομον. Ἡ κυρία ἴδιας ἡτο λίγαν ἀνυπόμονος νὰ σᾶς ἀπογχυρετίσῃ καὶ ἐδοκίμασε ν' ἀνοίξῃ τὴν θύραν σας δύο — τρεῖς φοράς».

— Δαιπόν δὲν ἡτο ὄντειρον, λοιπόν — οὗτοι ήσαν οἱ ερεθύνετες ἐν τῷ δωματίῳ μου.

“Οτε ἡ θαλαμηπόλις μοὶ εἶπε τοῦτο, συγέλαθον ὑπονοίας περὶ αὐτῶν, εἶπον, καὶ ἐστὲ βεβαιος, ιατρὲ ὅτι ἐξ αὐτῶν τις θὰ ἐλήστευσε καὶ ὅμας.

Ἐπὶ τῆς τραπέζης ὑπῆρχε γραμμάτιον ἀπευθυγόμενον πρὸς ἐμέ. Μοὶ ἐνεχειρίσθη καὶ παρεκάλεστα τὸν ιατρὸν ν' ἀγαχωρῆσῃ τοῦτο. Εἶχε δὲ ὡς ἔξης: — Ἀγαπητὴ κυρία — Νομίζω ὅτι χάριν ὅμων δὲν θέλετε κρυψάσθε ὅταν ἐγερθῆτε, οὐδὲ θὰ εἴπητε ὅτι διέπραξα ληστείκην, προσθέτων τῇ συλλογῇ μου ἀδάμαντα, ὅστις, μολονότι ἐφέρετε αὐτὸν, οὐχ ἡττον ὅμως δὲν ἀνήκειν εἰς ὅμας. Ἐκ πρώτης ὅψεως ἀνεγνώρισα τοῦτον ὡς καὶ ὅμας τὴν ἰδίαν ἀμέσως μετὰ ταῦτα, ὥστε οὐδὲλως ἔδει νὰ ἐλπίζητε ὅτι θήθελον σᾶς ἐπιτρέψει νὰ κατέχητε λίθον, μίαν τῶν λαμπροτάτων τὸ μέγεθος ἐξ ὅσων μεχρι τοῦδε πιθανῶς ὑπῆρχαν, ἀντὶ τῆς εὐτελοῦς τιμῆς εἰκοσι λιρῶν στερλινῶν, ἃς ἐστοίχισεν εἰς τὴν θείαν σας. Τὸ ποσὸν δὲ τοῦτο ἐσωκλείω, ἀποστερῶν ὅμας τὴν εὐκαιρίαν, ἦν νομίζω εὐχαρίστως θὰ ἔξεμεταλλεύσθε — νὰ λέγητε, τούτεστιν, ὅτι ἐληστεύθητε. — Ολως ὅμέτερος Κάρολος Ἐδουάρδος Δομπινύ».

— Ω τὸν κακούργον ἐφώνησεν ὁ ιατρός. Ἀλλὰ τι ἐννοεῖ λέγων δὲν ἔπρεπε νὰ ἐλπίζητε ὅτι θὰ ἔχητε τόν ἀδάμαντα ἐκείνον ἀντὶ εἰκοσι στερλινῶν;

Ἐξέσταν ἐπὶ τούτῳ φοβηθείσα συρραντίαν κατὰ τοῦ εὐφῆμου ὄντος τῆς θείας μου. «Σχεδὸν πρὸ ἐπτὰ ἑτῶν, ἀπεκρίθην, ἐπέβανον ὅμας της μετὰ τῆς θείας μου ἐν Βοστώνη, ἐν δὲ μόνον πρόσωπον ἐν αὐτῇ,

ἀνὴρ εὐπρεπῶς ἐνδεδυμένος, ἡτο πάντη ἀγνωστον εἰς ὅμας, ἀλλ' εἶχεν ἀρκετὴν εὐγένειαν, ὥστε ν' ἀποδώσῃ νόμισμα, πεσὼν ἐπὶ τῶν χειρῶν τῆς θείας μου. Μετὰ τὴν ἡμέτερον ἀφέξιν εἰς τὸν σταθμὸν ἡ θεία μου παρετήρησεν ὅτι τῆς ἐκλάπη τὸ βαλάντιον, περιέχον λεπτά τινα καὶ είκοσιάλιρον γραμμάτιον. «Εστω» ἐφώνησεν ἡ θεία μου ἀνακαλύψασκ τὸ δυστύχημα, εἰμὶ εὐχαριστημένη ὅτι δὲν μοῦ ἀφήσει τὸν ὄρμαθὸν τῶν ἴδιατέρων μου κλειδῶν καὶ, ἀποσύρασα τοῦτον ἐπὶ τοῦ θυλλακίου αὐτῆς, παρετήρησε θαυμωτικὸν τὴν λαμπρότητα καὶ ἔξητημένον ἐπὶ τοῦ κρίκου τῶν κλειδῶν λαμπρὸν ἀδημάντινον δακτύλιον. Ἐπὶ δύο ἔτη συνεχῶς ἐδημοσιεύετο ἐν ταῖς ἐφημερίσιν ἀγγελίαι περὶ αὐτοῦ πλειστοὺς ἐπαρουσιάσθησαν ἐκζητοῦντες καὶ ἀπαιτοῦντες τοῦτον καὶ πολλὰ εὑφυῖς τεχνήσματα ἐδοκιμάσθησαν πρὸς κατοχὴν αὐτοῦ· ἀλλ' ὡς πρώτην δοκιμὴν ἴδιοκτησίας ἀπήτουν νὰ μοὶ εἴπωσιν ἀκριβῶς τὴν ἐπιγραφήν, ἡτις εύρισκετο ἐσώθειν τοῦ κρίκου τοῦ δακτύλιου. Οὐδεὶς ὅμως τῶν ἐκζητούντων κατέβοστε νὰ συμμορφωθῇ πρὸς τὴν ἀπαίτησιν. Ή ἐπιγραφὴ εἶχεν ὡς ἔξης: Α τα belle Adèle, Eugène de M. Περὶ τὰ τέλη τοῦ δευτέρου ἔτους ἀπεράσιτεν ἡ θεία μου νὰ φέρῃ αὐτὸν πάντοτε καὶ ἐπὶ τέλους ἐδόθη εἰς ἐμέ. «Τίς εἰξέμει» εἶπεν αὐτη, ἀν ἐπὶ τέλους ὁ δακτύλιος οὗτος δὲν ἀποδοθῇ οὐέραγ τινὰ τὴν νομίμων αὐτοῦ ἴδιοκτητρίᾳ La belle Adèle».

Ποτὲ δὲν ἐπιστεύομεν ὅτι θήθελε καταλήξει οὕτως ὥστε νὰ λάθῃ κατοχὴν αὐτοῦ ὁ βαλχαντιούμος.

Ἡ ἐπιτήδευσις τῆς τιμιότητος αὐτοῦ ὑπωσδήποτε ὅτι ἀποτέλει μοι τὰς εἰκοσι στερλινῶς, δέον νὰ προσθήθειν ἐκ κακεντρεχοῦς θελήσεως τοῦ νὰ μὲ φέρῃ εἰς δύσκολον θέσιν, καθόσον, ἔξετασθεντος τοῦ χαρτονομίσματος, ἀπεδείχθη ὅτι ἡτο ἐν τῶν τριών, ἀτινα ἐκλάπησαν ἀπὸ τοῦ ιατροῦ τὴν προηγουμένην ἐσπέραν.

(Ἐκ τοῦ ζητητικοῦ) ΟΑΓΑ ΛΑΖΑΡΙΔΟΥ.

ΤΟ ΦΙΛΗΜΑ

ὑπὸ οὐγενὴν ἐποψίην*

Τοίτη καὶ τελευταῖα ἐν εἰδον μελέτης ἐπιστολὴ περὶ τοῦ θέματος τούτου μετὰ τὴν τοῦ Παύλου Μαντεγκάζα ἐδημοσιεύθη ὑπὸ τοῦ ἔξαιτησαμένου τὸν ἐν τῇ ζητήματι τούτῳ γνώμην εἰδικῶν δοφῶν ἢ τοῦ καθηγητοῦ Γουλιέλμου Φερρέρου (Guglielmo Ferrero), ἀνδρὸς ἀγοντος τὸ ?ζον ἐτος τῆς ίλικιας, δοτις δὲ ὡς συντάκτης πολλῶν ἐν ἐπιστημονικαῖς Ἐπιθεωρησεσι δημοσιεύθεσθαι ψυχολογικῶν καὶ παθολογικῶν πραγματιῶν ὡς καὶ περὶ κακονογημάτων καὶ ὡς πολλῶν λόγου ἀξιος στηνεργάτης τοῦ Λογοθέτου ἐν τῷ οὗτοι εἰς φῶς προελθόντι ἐργῳ αὐτοῦ. «Ἡ γυνὴ

* Ιδε ἀριθ. 41, σελ. 808—809.

ώς ἐγκλημάτιας . . . ὅπερ μεγάλην. θὰ ἐμποιήσῃ αἰσθησίν, ζωηρᾶς θὰ προκαλέσῃ συζητήσεις καὶ πολεμικήν, ως ἐκ τοῦ πλούτου δὲ τῆς ἀξιολόγου ἐν αὐτῷ ψιλὸς μεγάλως θὰ κινήσῃ τὸ ἐνδιαφέρον τῶν ἐπιστημονικῶν κύκλων — ἐκπήδητο σπουδαῖαν φύγον, εἶναι διδάκτωρ τὰ νομικὰ καὶ καθηγητὴς ἐν τῷ πανεπιστημιῳ τῆς Βοιωνίας, ἐκ προτιμούσως ὅμως ταῖς μεταζητήσεσι τῶν φιλοσοφικῶν ἔργων. Η ἑξῆς σύντομος ταῖς ἀπλῇ μελέτῃ, ἐκ τοῦ καλάθου αὐτοῦ ἀπόρρησθαι. μεθυτριχή περὶ τῶν διαιρημάτων πρωτοτυπίας, ὡς εὐμοιχεῖ καὶ περὶ τῆς διαιρημάτων τοῦ νεαροῦ διοφοῦ θορύβου. Τούτον τὸ γνάθει:

« Επιστελλών υἱὸν τὸν αἰτηθεῖσαν μελέτην περὶ τοῦ ζητήματος τοῦ φιληματος, ἐπαφίημι υἱὸν τὸν ἐλευθερίαν τοῦ νὰ δημοσιεύσῃς αὐτὸν. Δέξασθε τοὺς ἐγκαρδίους χαιρετισμοὺς τοῦ τὸν ὑμέτερα λείρα θύλισθος

Τουλιέλιου Φερέρου.

Ἐν Βοιωνίᾳ τῇ 8/20 ἀπρ. 1893.

Επίσημος οὐρανογράφος τοῦ νομοῦ Βοιωνίας

Γ.

« Η ύγιεινὴ εἶναι ἀναμφιβόλως ἡ ἐξοχωτάτη καὶ διλανθρωποτάτη τῶν ἐπιστημῶν· ἡνὶ ὅμως ἔξαιρολυθῆσθαι τροφῆσα. ἢν ἐπ' ἐσκάτων ἔταμεν ὅδον θὰ κατατηθῇ ἡ ἀποβῆτα νέον εἰδὸς ἀσκητικῆς: ἡ ἀσκητικὴ τῆς ψυχῆς καὶ ἡ θροσίκεια τῆς ἀπολυμάνσεως. Ο γέος Σατανᾶς αὐτῆς εἶναι τὸ μικρόσιν. Πρὸς ἀποκάθαρσιν διὰ αὐτῆς απὸ τοῦ μικρούσιν προκρύψει τὰς αἰσθηματικῶρες ἀπαργύρεις καὶ πῦρ καὶ αὐτὸ τὸ φίλημα θελεῖ ν' ἀποκλείῃ τῶν ἀνθρωπίνων συνθετιῶν.

« Ανδρικοῖσιν διὰ τὸ μηδενικὸν τῷ φύσειών ἐπαφὴν ὑποβοήθει τὸ ἔργον τῶν μικρούσιν· ἀλλὰ ἀκριβῶς τούτου ἔγειρα τὸ φίλημα θὰ παραμείνῃ φυσική, φυσικωτάτη τῶν ἀνθρωπῶν· μὴ δυναμένην νὰ ἐξαφανισθῇ ἀπὸ τοῦ κόσμου. Η φύσικη βάσις τοῦ ἔργωτος εἶναι ἡ αἰσθητὴ τοῦ πλούτου τῶν ἀισθημάτων, δημητριαγονάντι διὰ τῆς ἐπαφῆς τῶν κελεών π. ϕ. Ταῦτη δὲ συνενοῦται κατόπιν — ἀγαλάγως τῶν προσδόκων ἄποροτέρας αισθητήσεως τῶν ζωϊκῶν εἰδῶν — σειρὰ κατὰ τὸ μᾶλλον ἡ πίττον μεγάλων αἰσθημάτων, κλίμακες, τοιφερότητος, ἀφοιδώσεως, ατινα, ἀλληλοις συνηνωμένα, δημιουργοῦσι τὴν μεθυστικὴν διὰ τὴν αἰσθησίν, ἐξοχὸν καὶ θελητικὴν ψυχὴν διάθεσιν τοῦ ἔργωτος.

« Εν πᾶσι τῷ φίλημα — καὶ τοῦτο μάλιστα τοσούτῳ σφραγίστερον διόφθαλμος εἶναι ὁ βαθμὸς τῆς τελειότητος καὶ τῆς ἀναπτύξεως, ἐν ᾧ εὑροῦται ὁ ἀγθρωπὸς + κατέχει τὸν ὑπερτάτην θερμόν. Παρὸτι πᾶσι τοῖς ἔργοι δύναται τὶς γὰ παραπομόνη τὴν ἀδιάκριτον καὶ θορυβῶδην αἰτησίν ἀφῆς, ἐστὸ καὶ διὰ κειρῶν κειροκτιοφόρων ἡ ποδῶν, φερόντων ὑποδημάτων.

« Η ἰδεὰ τοῦ αἰσθηματος ἀποτελεῖ τὴν μόναδικὴν αἰσθησίν τοῦ ἔργωτος, ητίνη ἀνατέθειται ἡ σπουδαιοτάτη τῶν ἐνέργειῶν, διότι αὐτὸς οὗτος ὁ ἔργος εἶναι, κατὰ θάλασσαν ἐξεταζόμενος, οὐδέποτε ἀλλοῦ ἡ ἀτέλαιασις τοῦ αἰσθηματικοῦ πλούτου, συγεπειὰ τούτου δὲ πᾶσαι αἱ αἰσθηματικαὶ ἐντυπώσεις συντελοῦσι κατὰ τὸ μᾶλλον ἡ πίττον τελείως εἰς ικανοποίησιν τῶν ἔργωτον ἡμῶν ἀναγκῶν.

» Τὸ διὰ λοιπὸν ἐν τοῖς ἀνωτέρω ὑποδειχθεῖσιν, μάτια δύναται τὶς ν' ἀποκαλέσῃ δευτεροβάθμια εἴδον ἔρωτος, τὸ φίλημα τὸν ἐξοχωτέρον κατέχει θέσιν, τοῦτο εὔχερῶς ἐρμηνεύεται, ἀντὶ λάβωμεν ὑπ' ὅπερ διὰ στηθικότητος εἶναι δὲλως ἐκτακτος ἐν τοῖς χελεοῖς καὶ διὰ κατὰ συνέπειαν αἱ αὐτόθι ἀπολαύσις εἰσὶ ζωηρότεραι καὶ πολυτιμότεραι

» « Αν πῦρ προσδέμεν ἐπὶ τὴν βάσιν τῆς προστοθέσεως διὰ τὸ φίλημα δὲν ἀποτελεῖ διάθεσιν τοῦ ἀνθρώπου ἀλλὰ τὴν πλάγιωσιν προΐμη ματικῆς ἀνύγκης, πρὸς τὶ γὰ θεσιθερμή σκληρόν ἀπαγόρευσις ὑπὸ τὸν πρόφασιν ἐνυπάρξεως κινδύνου, ἐν τῷ παγματώσει αὐτοῦ: Πᾶσαι αἱ ἀγθεψιγροὶ ἀγάκηκαι καὶ αὐταὶ αἱ ἀγακαιόταται, ὡς οὐ τοφῆς, συγεπάγονται κινδύνους. Η τοφή, πᾶν λαμβάνομεν, τὸ θύρωρο, διότε πίνομεν καὶ δι' οὐν νιπτόμεθα δύνανται νὰ περιλαμβανωσι μικρόσια ικανὰ νὰ γεννήσωσι νοσήματα. Τὶ διὰς θὰ ἐλεγεῖ τὶς περὶ τοῦ ιατροῦ, διὰτις ἐνεκα τῶν αὐτῶν δόγμων θὰ συγενεύσενται οἵμην ἀποχῆν ἀπὸ τροφῆς καὶ ποτοῦ

» Εἰπον διὰ οὐ τηρεινή ἀπειλὴ νὰ καταστῇ νέον εἶδος ἀσκητικῆς, πράγματι δὲ αἱ δῆθεν λογικαὶ συστάσεις πολλῶν ιατρῶν ὁμοίασιν πέρις τὰ διδάγματα ἐνιών διδασκαλῶν τῆς ἀρετῆς.

» Αὐτὶ νὰ εἰπωσιν εἰς τὸν ἀνθρώπον:

« Αγάπα ἐν τῇ κοινωνίᾳ τοὺς ὄμοιούσις σου, ἀλλὰ πρέπεικε νὰ προφύλαξῃς ἀπὸ τὰς κακίας αὐτῶν καὶ ἀπεχεῖ τῶν τειχαμάτων» εἰπον αὐτῷ: « Εγκατάλειψον τὸν ιόσμον, παρατηθον τὸν ἀνθρώπινον βίον, ἐξαγριώθητι καὶ δὲν θ' ἀμαρτήσῃς».

» Οι δέ τε φέρεθοι υγειονολόγοι ἀντὶ νὰ εἰπωσιν εἰς τὸν ἀνθρώπον: « Ικανοποιίσον τὰς ὑπερτάτας καὶ λειτοτάτας ἀνάγκας σου, μὴ ὅμως λαθεύονται ἐν τούτῳ τῷ τὸν ἀγνότητα τοῦ θέωρος καὶ ἐσφράγισθαι σου, ἵνα μὴ η ικανοποίησις ἐκείνη νοσημάτων προέξεις δοι γένυται λέγουσιν αὐτῷ:

« Απέχει πάσις ἀπολαύσεως καὶ οὐδεποτε νοσήσεις· βεβαίως ἐσθὶ ὁ δυσδιοιδότατος τῶν ἀνθρώπων, μέχι θανάτου ἐπὶ τῆς γῆς θὰ ταλαιπωρηθεῖ, ἀλλ' ἐσθὶ υγίεις καὶ πέρι πάντοτε θὰ της θέληται τὰς ὑπαγόρευσις τῆς υγίεινῆς».

Επιστόλη G. Ferero.

ΑΓΡΟΤΙΚΟΝ ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ.

« Εγεννήθην ἐν ἑτεῖ 18 . . . ἐν μητὶ Απριλίω ἀρχιθέως κατὰ τὴν ήμέραν τοῦ Πάσχας. Τούτο ἔχον γε ἡτο ἀπλὴ σύμπτωσις! Πολλάκις οὖς ἐξημέναι φαντάσιαι καὶ τὰ ἐλαχίστα τῶν συμβεβηκότων μέγαλοποιούσιν. Ιστώς ταύτη συμβαίνει καὶ ἐν ἑτοῖς:

Τὰς ολίγας τοιχείας θὲ γραμμές χαράσσειν οὐχὶ κατὰ τὸν σύραν, μικρούσιν τὰς ἀφισταρχίτιδας τῆς ἐσπερίχες δεσποινίδας. « Άλλ' οὐκέτι προσπάθεια ἐν δύναμι, γάρ γνωρίσων ἐμπυτήν· διὸ γραφώ οὐχὶ ὀσπερέειντι ήμερολόγιον, οὗτοι περιγράφην γεγονότων τῶν

(*) Ιδε ἀσθ. 41, σελ. 809—812.